

5085 24. Marts 1892: 3. Beh. af Lovf. om Lønn. for de lærde Stolars Rektorer og Lærere. 5086

jeg vil være med dertil i 1892? Hvad har det ærede Medlem at bebrejde mig, naar jeg siger, at jeg endnu i de Dage, der ere tilbage af Rigsdagssamlingen, dersom noget Medlem i Landstinget eller Folketinget kommer og siger til mig, om vi ikke skulle tale sammen om, hvor vidt det er muligt at komme til Overenskomst paa Finansloven, vilde anse mig ikke blot for berettiget, men forpligtet til at tale derom med de Medlemmer, der ville det. Nu er der et Par af det ærede Medlems Meningsfæller i dette Ting, der i 1888 sammen med mig talte med nogle Højremænd i Landstinget derom, men der er en Forskel der paa og saa paa dette bag sine Partifællers Nyg at være med til at gøre en i de mindste Enkeltheder gaaende Aftale om de forskellige Lovforslag, der skulle føres igennem, og derpaa lægge dem paa Tingets Bord og sige: Nu have vi svoret os sammen med nogle af vore tidligere Modstandere, med Højre, og tilkaldt Ministre og talt med dem om alle Enkeltheder, og ville I tage de Forslag, saa ere I Forhandlingspolitikere, men ville I ikke tage dem, saa ere I Wisnepolitikere. Var der nogen, der i 1888 tænkte paa, at det skulde ske saaledes? Nej, men straks da vi kom til at tale med disse Landsstingsmænd, viste det sig klart, at hvad det gjaldt om for at faa Finansloven, var, at Københavns Befæstning gik igennem (Bernitsen: De underhandlede altsaa!) Nej, det ærede Medlem skal ikke have Lov til saaledes at spille Bold med Ordene. Naar nu det ærede Medlem i disse Dage — lad os tænke os det — var Medlem af Finansudvalget og nogle Medlemmer af Finansudvalget i Landstinget kom og sagde: Der ligger nogle Uoverensstemmelser imellem os paa Finansloven, skulle vi ikke se at komme overens, saa være de vel nødte til at nævne de Ting, der laa os imellem? (Bernitsen: Det var altsaa Underhandlinger.) Ja, det kunne de Herrer gerne kalde Underhandlinger, saa bliver alt Underhandlinger i denne Forstand, men ikke i den Forstand, de Herrer have drevet Underhandlinger i Nar og i Fjor. Det er ikke paa den Maade, at jeg og mine Meningsfæller gik ned til vore Kammerater i Folketinget og sagde til dem: Se, saaledes have vi lavet en Overenskomst. Saaledes var det ikke den Gang. Det ærede

Medlem mindede om en Afstemning i vort Parti. Maa jeg have Lov til at minde ham om, hvad hans egen allerhøjeste Chef, det ærede Medlem for Stege (Bojsen), har sagt om denne Afstemning; thi det er muligt, at det kunde slaa lidt koldt Vand i Blodet paa de Herrer, naar de tale om denne Afstemning. Det ærede Medlem for Stege har i sin Tid skrevet en Erklæring i „Morgenbladet“, under hvilken det ærede Medlem for Steges Navn staar, hvori han karakteriserer Forhandlingen og Afstemningen i det Partimøde, det ærede Medlem sigter til. Det glæder mig paa Foranledning af det ærede Medlem for Nisens (Bernitsen) at slaa fast, hvad hans egen Chef under hele det Maastapi, der nu drives med Højre, har sagt om denne Sag. Han skriver i „Morgenbladet“ om denne Sag: „Naar baade Højre og Venstrebladene have fundet Anledning til at hævde over Partiets formentlige Svaghed paa Grund af Afstemningen, saa maa jeg bemærke, at der sjældent findes en Afstemning, hvoraf der saa lidt kan drages Slutning som af denne“. Det er denne Afstemning, som det ærede Medlem puster op til at være afgørende i Partiet (Modsigelse af Bernitsen). Jo, han har netop talt om Afstemningen. Da Slaget skulde til at staa i Partiet, siger det ærede Medlem, var jeg ikke til Stede. Det Slag, der stod, karakteriserer hans egen Hovedsører som en Afstemning, hvoraf der ikke paa nogen Maade kan drages den Slutning, som det ærede Medlem vil drage deraf. Nej, det skal det ærede Medlem komme til at lade staa, at det, jeg for mit Vedkommende var med til i 1888, vil jeg være med til den Dag i Dag. Er der nogen fra Landstinget, der finder Anledning til at tale om Muligheden af at faa en Finanslov. Gud bevares, saa er jeg til Tjeneste; jeg vil gerne tale om Muligheden af at faa en Finanslov, men jeg skal nok hylte mig for at være med til at gøre Aftaler bag mine Kollegers Nyg, selv om det var mig muligt at gøre det. Det er det, der er den store væsentlige Forskel mellem vor Forhandlingspolitik den Gang og den Politik, de Herrer have begyndt i 1890 og ført lige til Dato, og det have vi faaet det allereklatanteste Bevis paa i det ærede Medlems Tale i Dag. Vi have faaet at vide, at Kontrakten er sluttet paa den Basis, at